

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník I / Číslo 12

listopad 1996

Cena : 6,- Kč

Dne 8. listopadu oslaví náš otec biskup Mons. ThDr. Josef Koukl své 70. narozeniny. Redakce Zdislavy přeje vše nejlepší a hojnost Božího požehnání do další služby v biskupském úřadu.

(Rozhovor s otcem biskupem přinášíme na straně 4 - 5)

Z obsahu:

Životopis otce
biskupa Josefa
(str. 2 - 3)

Rozhovor s otcem
biskupem
(str. 4 - 5)

400 let kostela
v Sobotce
(str. 6)

Představuje se
teplická farnost
(str. 10 - 11)

Křesťan před
senátními volbami
(str. 14 - 15)

Pozvánka na
diecézní setkání
manželů
(str. 16)

Náš litoměřický biskup, ThDr. Josef Koukl, sedmdesátníkem

Dne 27. 8. 1989 byl v litoměřické katedrále sv. Štěpána vysvěcen a intronizován 18. litoměřický biskup, Msgr. ThDr. Josef Koukl. Nastoupil po dlouhé době patnácti let, kdy po smrti 17. litoměřického biskupa, Štěpána kardinála Trochty, byla diecéze spravována jen kapitulním vikářem. ThDr. Josef Koukl byl vysvěcen arcibiskupem Fr. Colasuono, Františkem kardinálem Tomáškem a světícím biskupem J. Lebedou. Přítomen byl i kardinál Gantin z Vatikánu, jehož jsme letos uvítali v naší diecézi v Jablonném v Podještědí při bohoslužbě, kdy byl tamní kostel prohlášen bazilikou minor.

Dětství a studia

Náš otec biskup se narodil 8. listopadu 1926 v Brně, kde byl jeho otec gymnaziálním profesorem. Roku 1932 se rodina přestěhovala do Břeclavi, kam byl otec našeho jubilanta přeložen na gymnázium. Proto mladý Josef Koukl začal chodit první dva roky (1932 - 1934) do obecné školy v Břeclavi, ale již r. 1934 pokračoval na obecné škole v Brně. Po složení přijímací zkoušky byl přijat na osmileté klasické gymnázium v Brně (1937 - 1945), kde zakončil studium 1. července 1945 maturitou s vyznamenáním. Již dříve se rozhodl věnovat duchovní dráze. Proto vstoupil na Teologickou fakultu UK v Praze (1945 - 1950) a ukončil ji úspěšně vysvěcením na kněze 23. dubna 1950 v Praze. Jako studující byl v roce 1947 na krátké studijní brigádě ve Velké Británii.

Působení v pražské arcidiecézi

Bylo to v době, kdy komunistický totalitní režim již nastoupil do tvrdé represivní ofenzivy proti církvi. Přesto, nebo

správněji právě proto, že P. Koukl patřil mezi nejlepší mladé kněze, byl poslán 15. 7. 1950 jako kaplan do Sokolova v pražské arcidiecézi. Neuplynuly ani dva měsíce a byl rozkazem povolán do vojenské služby a přidělen do tzv. PTP, kde sloužil déle, než stanovila tehdy vojenská prezenční služba. Odsloužil, přesněji odpracoval, si tam celkem 3 roky, 3 měsíce a 26 dnů.

Po propuštění z armády byl 1. 2. 1954 jmenován dómským vikářem katedrály sv. Víta v Praze. Ale opět se ukázal jako „nespolehlivý“ a za půl roku byl přeložen (1. 8. 1954) jako administrátor do Stodůlek, tehdy v okrese Praha - západ. V roce 1956 byl opět povolán na šestitýdenní vojenské cvičení. Ve Stodůlkách ho režim nechal přece jen déle, ale když si v této farnosti získal svou činností velkou oblibu, čekalo ho další přemístění. Odchází tentokrát na 12 let do pohraničí pražské arcidiecéze. Byl ustanoven 15. 10. 1958 administrátorem v Kladrubech u Stříbra a dostal ještě přiděleny další farnosti v sousedství - Kostelec, Skapce a zámek Kladruby. V roce 1963 mu byla přidělena ještě další farnost - Postiboř. V roce 1967 navštívil soukromě Polsko, kde na něj silně zapůsobila aktivita polských kněží. Na západ již od roku 1950 nesměl. V tachovském vikariátě působil tak úspěšně, že si brzy získal svou vlídností a ochotou nábožensky založené občany a účast na jeho bohoslužbách stále stoupala. Pražské jaro 1968 uvolnilo nakrátko i dosavadní pronásledování a proto byl otec Koukl 1. 11. 1968 jmenován vikářem tachovského vikariátu. Jeho mimořádné pedagogické schopnosti, jasný výklad a přátelství, zvláště k dětem, dosvědčuje úředně zjištěná účast dětí na

vyučování náboženství. Ve školním roce 1969/1970 vyučoval celkem 116 dětí. Měl vždy i přátelský vztah k místním občanům německé národnosti, kteří rovněž pravidelně navštěvovali jeho bohoslužby. V roce 1968 byl soukromě v tehdejší NDR a v roce 1969 v SRN. Jeho přáteli v tomto koutu Čech byli jeho spolubratři jako pan farář Mošna ze Stráže a pan farář Hejhal z Plané. Oba tyto aktivní katolíci kněží byli komunistickým režimem pronásledováni. P. Hejhal z Plané dokonce ztratil státní souhlas pro okres Tachov, protože pořádal poutě, kterých se účastnili i věřící z SRN, s nimiž byly navazovány styky. Všude, kam P. Koukl dojížděl na bohoslužby, si získal brzy sympatie a přátele a vytvořil si tak pevnou základnu věřících.

P. Josef Koukl se r. 1969 účastnil i zájezdu do věčného města Říma.

Všechna tato činnost horlivého a vzorného kněze byla ostře sledována a po nastoupení tzv. normalizace bylo jasné, že režim se bude snažit ho z dosavadního působiště v Kladrubech odstranit. Tehdejší okresní cír-

kevní tajemník navrhl, aby byl přemístěn na jiné působiště a krajskému církevnímu tajemníkovi v Plzni doporučil, aby nedosáhl vyšší církevní funkce. P. Koukl při svém působení na Tachovsku i pilně soukromě studoval.

Spirituálem v semináři

V roce 1968 se vrátil litoměřický biskup, ThDr. Štěpán Trochta, po dlouholetém věznění zpět do své diecéze, do Litoměřic, kde tehdy - již od roku 1953 - sídlila z Prahy vypuzená teologická fakulta spolu se seminářem. Biskupu Trochtovi se podařilo získat v této nelehké době státní souhlas pro působení P. Koukla jako spirituála kněžského semináře v Litoměřicích. Dne 17. 11. 1970 podepsal jmenovací dekret a příslušnou jurisdikci.

44 letý P. Josef Koukl se stal spirituálem. I na tomto působišti se plně osvědčil. V době působení v semináři a pak i na fakultě vychoval řadu kněží, kteří dodnes na svého spirituála a později učitele vděčně vzpomínají. Při této zodpovědné práci P. Koukl dále intenzivně studoval a předložil di-

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník I., číslo 12

Datum vydání: 3.11.1996

(uzávěrka příštího čísla 14.11.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

sertační práci. Po složení všech předepsaných zkoušek obdržel roku 1974 v Litoměřicích doktorát teologie.

Přednášejícím morálky

Od této doby přednášel na fakultě morální teologii až do roku 1989. Jako člen sboru fakulty se stal také kanovníkem kapituly u Všech svatých na Tachovsku, nedostal souhlas k duchovní službě na Litoměřicku, i když mohl přednášet na teologické fakultě. Jeho sídlem se stala fara v nedalekém Velemíně, kde mohl při bohoslužbě pouze hrát na varhany. Byl totiž, a je, výborným klavíristou a varhaníkem. Teprve od začátku roku 1988 byl také jmenován výpomocným duchovním pro farnost Velemín, Sutom a Milešov.

To však již bylo v době, kdy se komunistický režim začal hroutit. Bylo znovu obnoveno již tolikrát přerušené spojení s Vatikánem, protože tehdy působil v Čechách jen jediný sídelní biskup - ordinář, František kardinál Tomášek. Protože v Litoměřicích byla jediná teologická fakulta, bylo rozhodnuto jmenovat nejdříve sídelního biskupa litoměřického. Volba padla plným právem na ThDr. Josefa Koukla, který se stal 18. sídelním biskupem litoměřickým. Bylo to tři měsíce před listopadem 1989.

18. biskupem lito-

měřickým

Popsat nový, nejvýznamnější úsek života Msgre. ThDr. Josefa Koukla od jeho intronizace 27.8. 1989, je velice obtížné. Jeho hlavním úkolem bylo obnovení duchovního života v tak těžce zkoušené diecézi, která se potýkala především s velikým nedostatkem kněží. Mladí kněží nebyli téměř vůbec. Těžko si můžeme představit, co stálo našeho biskupa postupné oživování diecéze, doplňování stavu kněží, péče o litoměřický konvikt, který zůstal na místě teologické fakulty, která se v roce 1990 vrátila zpět do Prahy. V diecézi začaly opět působit řády a kongregace a byla obnovena a doplněna katedrální kapitula u sv. Štěpána. Podařilo se úspěšně dokončit proces svatořeční bl. Zdislavy z Lemberka. K tomu je třeba přičíst významné působení v obnově České biskupské konference, dávání exercicií v ČR, ale i na Slovensku a v sousedních zemích. Četné byly a jsou jeho cesty do ciziny a úsilí postupně obnovit a opravit těžce poškozené chrámy v diecézi atd. Tato vyčerpávající činnost však neubrala našemu jubilantovi optimismu a energii. Přejeme ze srdce našemu milému ordináři především Boží ochranu, ochranu Panny Marie a svaté Zdislavy, nové patronky litoměřické diecéze. Přejeme i pevné zdraví a optimismus při službě Boží v litoměřické diecézi. Ad multos annos!

-mj-

Z diáře otce biskupa

- 1.11. v 18,00 - mše sv. v děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích
- 2.11. v 15,00 - Litoměřice - obřady za zemřelé na hřbitově
- 3.11. - Libochovice - kněžské svěcení
- 5.11. v 10,00 - Litoměřice - zasedání umělecko-technické rady
- 6.11. v 9,30 - Litoměřice - kněžský den
- 8.11. v 17,00 - Litoměřice, katedrála - společná koncebrovaná mše s biskupy u příležitosti 70. narozenin otce biskupa
- 9.11. - Litoměřice - přednáška na katechetickém kursu - setkání s manželskými páry
- 12.11. v 18,00 - Litvínov, Citadela - přednáška "Církev u nás a v Polsku"

Duchovní slovo

Očistec - místo útěchy

Ve světle naší nauky o věčném životě a společenství svatých v církvi vítězné, trpící i bojující je nám vzpomínka na věrné zemřelé něčím víc než jednodenní výroční Památkou zesnulých (2. 11.). Naopak. Každodenně jednotliví věřící i celá církev prosí „za bratry a sestry zesulé v naději ve vzkříšení“ (2. eucharistická modlitba). Tuto svoji víru spojenou s osobitým projevem lásky projevujeme vždy, když se modlíme za duše v očistci.

Očistec je spíše stav než místo. Je to stav očistného utrpení těch, kteří zemřeli ve stavu přátelství s Bohem, tedy ve stavu milosti, ale ještě neodčinili na zemi všechny tresty za to, co hříchem zavinili. Tyto duše nejsou ještě připraveny k tomu, aby mohly být přijaty mezi svaté a plně prožívat blaženost Božích vyvolenců. V tomto smyslu je očistec velikým darem Boží lásky a také první útěchou. Nebeský Otec nám totiž dává příležitost k dokonání našeho úsilí o svatost, být skrze velké utrpení, ale jen dočasně.

V čem spočívá očistcové utrpení? - Dejme stranou obrázky, na kterých v mohutných plamenech zemřelí lomí zoufale rukama a toužebně hledí k nebi, a vězměme v úvahu následující. Duše v procesu umírání a smrti, osvobozená ode všech tělesných a pozemských vazeb, touží se vrátit ke svému Stvořiteli, ale kvůli neodpykaným trestům za hříchy nemůže radostně vzlétnout vzhůru do Boží náruče. - S bezměrným zármutkem zůstává jakoby v temném vězení s trýznivou touhou po dosažení Boží lásky. Tuto touhu činí bolestnou neodčinitelná náhrada za vlastní nelásku, zlobu za způsobené příkoří bližním. Až duše naplněná všeobsáhlou láskou dosáhne svatosti - tedy toho stavu, v němž jediné může být otevřena brána nebes. To je druhá útěcha, kterou všem nabízí nauka církve o očistci.

Další útěchou plynoucí ze stavu ubohých trpitelů, ale již bezpečných kandidátů věčné slávy, je víra, že nám duše v očistci mohou pomáhat. Ubohé duše v očistci si nemohou pomoci, ale ve své horoucí touze po Boží lásce jim Bůh dovoluje, aby mohli svoji lásku prokazovat nám, církvi ještě putující k věčnému cíli. To, co vyznáváme o svatých v prefaci při mši svaté: „Pane, ukazuješ svou slávu na svých svatých a oni nepřestávají za nás u tebe prosit,“ to jistě platí o těch, kteří stojí zcela určitě na předposledním stupni k dosažení stavu věčné blažených. Proto je radostnou výsadou duším v očistci, když jim Bůh ve své prozřetelnosti dovoluje, aby nám byli nápomocní. O tom, jak nám velice a spolehlivě pomáhají, vydávají svědectví vyslyšené prosby těch, kteří dušičkám svěřili ranní budíček, svízelný den, náročnou situaci.

Tento pohled do očistce - místa útěchy nikterak nechce zastířit velikost očistného utrpení. Andělský učitel, svatý Tomáš Akvinský, píše: „Mezi mukami pekelnými a mezi mukami očistcovými není rozdílu.“ - Svatý Augustin říká obrazně: „Tentýž oheň mučí vyvolené jako zavržené.“ Přece však temnoty očistce proniká útěšný paprsek nepřekonatelné naděje na vysvobození. A radost z toho, že již svého nebeského Otce nemohou hříchem zarmoutit, pomáhá jim v lásce nést očistcové utrpení, které se jednou promění ve věčnou radost.

Když budeme procházet rozkvetlou a světlou zářící podzimní zahradou našich hřbitovů, napadne nejednoho věřícího otázka: Můžeme doufat, že naši drazí zesnulí jsou spaseni? Jsou alespoň v očistci? Kdybychom neměli tuto naději ke shledání, byla by vzpomínka na ně pro nás nesnesitelnou. Biskup Ketteler pravil: „Mám opravdovou hrůzu před myšlenkou vidět umírat milovaného člověka a nemít naději na jeho vzkříšení a shledání na věčnosti.“ Bůh nekonečným ve svém milosrdenství upevňuje v nás tuto naději zmrtvýchvstáním svého syna Ježíše Krista a svatý Pavel v 1. listě Soluňanům to vyjadřuje slovy: „Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním.“ (4,14)

P. Jan Kozár

Rozhovor s otcem biskupem Josefem Kouklem

Pocházíte z Brna. Jak jste se dostal sem, na sever Čech a jak jste se stal biskupem litoměřickým?

Protože jsem šel sudovat bohosloví do pražského semináře, byl jsem po vysvěcení poslán do Sokolova, odkud jsem po necelý dvou měsících odešel na vojnu k PTP - na tři a půl roku. Pak jsem byl několik let ve Stodůlkách u Prahy a od roku 1958 v Kladrubech u Stříbra. V době pražského jara jsem tam slavil biřmování, při kterém mi otec kardinál - Tomášek sdělil, že mne bude potřebovat jako spirituála do litoměřického semináře. Delší dobu se táhlo jednání, až v roce 1970 jsem přišel do Litoměřic, kde jsem pak byl pět let spirituálem. Po odchodu dr. Panušky do důchodu jsem pak začal učit na fakultě morálku a našel si bydlení v opuštěné fáře ve Velemíně. Protože jsem nedostal souhlas od krajského církevního tajemníka k působení, měl jsem faru pronajatou jako varhaník, hrál při mši svaté na varhany a pak za zavřenými dveřmi sloužil sám soukromě mši svatou.

Již rok přede mnou byli jmenováni biskupové pro Prahu a v roce 1989 jsem se dozvěděl, že mám být biskupem. Jeden spolubratr mi dovezl z Vídně 12.000 obrázků a říkal, jak tam slyšel, že mám být biskupem. Zeptal jsem se na to při narozeninách pana kardinála Tomáška arcibiskupa Colasuono. Ten byl napřed překvapen, že jsem se něco dověděl, když je to vatikánské tajemství, ale nakonec mi to potvrdil. A tak jsem se stal

biskupem v litoměřické diecézi.

Chtěl jste být vždycky knězem nebo jste uvažoval i o jiném povolání?

O jiném povolání jsem vlast-

ně neuvažoval. Měl jsem velice dobrý příklad svého strýčka, mamčinina bratra, který byl knězem. Jeho příklad mě vedl ke kněžství - chtěl jsem být tak dobrý, jako strýček.

Když jste se stal biskupem v této diecézi, měl jste nějaké plány či představy o tom, čeho především byste chtěl dosáhnout?

Já jsem se jenom modlil, aby ten minulý režim brzo skon-

čil, což se po třech měsících opravdu stalo. Hned při prvním setkání jsem totiž měl značné nedorozumění s krajským církevním tajemníkem, takže chvála Bohu za to, že přišel normální režim. Pak

Jaký problém vás kromě nedostatku kněží zde v diecézi tíží?

Je to problém, který je asi ve všech diecézích - jen málo laiků je schopno něco pro církev přímo dělat. Za těch čtyřicet let, kdy bylo nebezpečné vůbec mluvit s knězem, si zvykli na to, že všechno zařizoval kněz. Snad kromě úklidu kostela zde žádná aktivita nebyla a jen velmi pomalu se to teď daří měnit.

Z čeho naopak máte ve své diecézi radost?

Třeba z toho, že ve městech stoupá počet věřících rodin s dětmi. Například zde v Litoměřicích je to markantní - na „desáté“ zde v katedrále je vždy několik lavic rodičů s dětmi. Je i dost křtů mládeže, ze kterých mám také velkou radost.

V naší diecézi je nejméně pastoračních asistentů, tedy laiků pracujících v církvi. Jak hodnotíte jejich spolupráci?

Svědčí to o tom, že zde máme největší nedostatek kněží. Mnoho z těchto laiků absolvovalo katechetické kurzy, další studovali dále na teologické fakultě v Praze. Dokáží dělat dobrou bohoslužbu slova, což nemá být náhrada za mši svatou, ale je to setkání s Kristem. On je mezi námi přítomen ve svém slově a také ve společenství. I když eucharistická přítomnost je samozřejmě něco jiného, přítomnost ve slově a společenství, kterou laici a jáhni zprostředkovávají, je velmi cenná.

Teď právě jsme zřídili zde v Litoměřicích pastorační cen-

ovšem začaly problémy, protože tajně svěcení řeholní kněží odešli z této diecéze - byli povoláni svými řeholemi jinam. Tak nastal větší úbytek kněží než se čekalo. Teprve teď máme v prvním ročníku v semináři šest bohoslovců a v přípravném pět. Dá Bůh, že stav kněží začne za několik let stoupat - zatím stále klesá, stále více kněží umírá než je svěcených.

trum. Setkávání s pastoračními asistenty teď bude konáno pravidelně a také byl pověřen P. Jančík duchovním vedením těchto laiků.

Hovořil jste o nedostatku kněží. Jak vidíte situaci v několika nejbližších letech, než současní bohoslovci přijdou do pastorage?

Ještě nám snad pomůže Polsko, už teď mám slíbené dva kněze salettiny. Když nám teď na ty zhruba čtyři roky pomohou, tak to nějak překonáme a potom by to snad už bylo lepší.

S nějakým větším přícho-dem kněží z jiných diecézí tedy nepočítáte?

Ne, každá diecéze si musí vychovat své vlastní kněze, kteří v ní vyrostli a znají její podmínky. Pomoc zvenčí je vždy jen provizorium.

Jaké máte v diecézi plány pro nejbližší budoucnost?

V nejbližší době se budeme snažit o větší pastorační rodiny. Máme v naší diecézi centrum pro rodinu, které velmi dobře funguje a organizuje setkávání rodin, což není ve všech diecézích. Více se budeme muset také snažit najít někoho, kdo by vedl diecézní centrum pro mládež, které je nyní neobsazené. Budu se snažit víc o osobní styk se všemi skupinami lidí.

Co byste ještě na závěr o sobě či diecézi dodal?

Děkuji všem, kteří se za mne modlí a jsem Pánu Bohu vděčný za to, že jsem právě v této diecézi.

*Děkuji za rozhovor.
Ptal se Luboš Růta.*

Když andělé cestují, nebe se usmívá

Těmito slovy vítal ing. Antonín Smrček, teplotický místopředseda, účastníky XIX. setkání mládeže litoměřické diecéze. Do severočeského lázeňského města mířily v sobotu 12. října skupinky „andělů“ z celé diecéze, aby se zde setkali se svými přáteli, s otcem biskupem a samozřejmě především s Bohem. Vždyť již samotné motto tohoto setkání - verš z Janova evangelia: „Pane, ke komu půjdeme, ty máš slova věčného života!“ (Jan 6, 68) - ukazovalo, jakým směrem se budou ubírat myšlenky účastníků i celý program setkání.

V úvodu vystoupil s duchovním slovem šéf sekce pro mládež biskupské konference P. Miroslav Šimáček a pokusil se vysvětlit symbol kříže. Upozornil na to, že každý člověk, zvláště pak člověk mladý, vždy hledá nějaký ideál, nějaký vzor. Křesťan má svůj ideál v Kristu a ten prokazoval lásku tím, že sloužil. „Láska bez obětí je fata morgana“ - zároveň s těmito slovy byl na jevišti vztyčen dřevěný kříž symbolizující závěrečnou myšlen-

ku P. Šimáčka: „Kříž je absolutní láska.“

Následující program již byl ve znamení scének a her dopravených diecézní kapelou. Moderátoři, oblečení do slušivých obleků tučňáků, dokázali navodit příjemnou atmosféru, a tak publikum odměňovalo potleskem všechny účinkující. Zvláště bouřlivý a vytrvalý byl potlesk patřící dětem a mládeži z Chomutova.

Ti pod vedením kandidáta jáhenského svěcení, Petra Kuby, secvičili a pěkně provedli hru líčící životní osudy soluňských bratří, sv. Cyrila a Metoděje, jimž je zasvěcen letošní rok Desetiletí duchovní obnovy. Po obědě se pak pozornost všech účastníků soustředila na besedu s otcem biskupem, který otevřeně odpovídal na

všechny dotazy. Vyvrcholením celého setkání samozřejmě byla společná účast na mši svaté.

Myslím, že se patří vyjádřit velké díky všem organizátorům tohoto diecézního setkání, zvláště pak P. Maňáskovi. Na závěr nezbývá, než se těšit na setkání příští.

bc. Petr Kolář

Scénka o Cyrilu a Metoději v podání chomutovských

400 let chrámu sv. Máří Magdalény v Sobotce

Slavnostním koncertem z díla Antonína Dvořáka, jeho lužanskou Mší D-dur a velkolepým Te Deum, které bylo složeno k 400. výročí objevení Ameriky, zakončili jsme v sobotu 28. září letošní jubilejní rok zdejšího kostela. Možná, že si někdo řekne, proč jsme vlastně tyto kulaté narozeniny našeho chrámu tak mimořádně slavili? Oslavuje se výročí postavení školy, otevření divadla, založení různých spolků, vzpomíná se narozenin významných osobností národa, města, obce, a tak si myslím, že bylo dobré a spravedlivé oslavit i výročí posvěcení a otevření té stavby, která se tak majestátně a vznešeně vypíná do výše nad celým městem a vyniká svým významem i historií.

Chrám není jen budova určená pro náboženské účely, i když zejména pro ně byla, je a bude vždy určena. Chrám také vždycky byl, je a bude stánkem kultury a umění minulých generací a jestliže si někdy vážíme třeba jen nepatrné maličkosti po zemřelých příbuzných a je pro nás v každou dobu radostí a potěšením, tím více bychom měli dokázat ocenit to, co nevytvořil pouze jeden člověk, ale co nám tu pro naše město zanechaly celé generace, jako třeba u nás v Sobotce zvláště rodina Jelínků, která na této podobě interiéru pracovala více jak 70. let. A my jsme hrdí na to, že toto své kompletní dílo vytvořili právě u nás, pro náš kostel, pro naše město, neboť v jiných chrámech zdejšího regionu najdeme většinou z jejich dílny jen jednotlivé plastiky.

Každý z nás, zdejších farníků a občanů, je si jistě této skutečnosti plně vědom a tak naše radost v uplynulých letech byla o to větší, když jsem moh-

li pozorovat, jak náš kostel od roku 1987 zvenčí a pak i uvnitř postupně rostl na krásu, jak pražští restaurátoři už přivázeli opravené obrazy a sochy, jak kostel pomalu, ale jistě dostával svou původní podobu. Pak nastal 30. březen t. r., kdy otec biskup Josef Koukl zavítal do našeho města, aby nejen znovuposvětil vnitřek zcela restaurovaného soboteckého chrámu - aby kosekroval nově zřízený kamenný obětní stůl - ale aby také zahájil 400. výročí postavení kostela Oldřichem Felixem z Lobkovic. Tímto dnem jsme tak vstoupili do období jubilea, které jsme si vždy zvláště připomněli v jednu sobotu či neděli každého měsíce, a to buď nějakou kulturní hudební akcí v kostele, nebo slavnými bohoslužbami. Jejich vrcholem byl 24. srpen, kdy přesně před 400 lety tehdejší arcibiskup pražský Zbyněk Berka z Dubé nově postavený kostel slavnostně posvětil a otevřel. Také v roce 1996 mohli občané našeho města přivítat mezi sebou pražského arcibiskupa, kardinála Miloslava Vlká, aby ve svátečně vyzdobeném a zcela zaplněném kostele s dalšími kněžími celebrol pontifikální bohoslužbu. Jeho slova při kázání zaujala všech-

ny přítomné a byla pro nás velikým povzbuzením. Z kůru zněla Mozartova Korunovačnická mše za řízení Josefa Herce-la. Závěrečné „Bože, chválíme tebe“ muselo být slyšet po celém náměstí, neboť bylo mohutným vyjádřením našeho společného díku Pánu. Také ale všem, kteří se zasloužili o obnovu celého chrámu, kteří nám připravili tento mimořádný a nezapomenutelný den, ale i těm, kdo financovali toto veliké dílo, na němž se maximálně podílelo Ministerstvo kultury ČR, dále církve, okres, město, přátelé z Wadrillu v SRN, zdejší farnost a mnoho jiných dárců.

Na ty všechny jsme mysleli a vzpomínali při slavnostním koncertu, který byl vyvrcholením letošních jubilejních oslav, dne 28. září, aby kníže české země sv. Václav, nedal zahynouti ani nám, ani těm, kteří přijdou po nás. Aby tak bylo zachováno i toto dílo, tento významný stánek víry, lásky, kultury a umění dalším generacím, které by jej předali jako vzácné dědictví minulosti všem budoucím. Těm, kteří si budou, tak jako my dnes, vážit krásných věcí kolem sebe.

P. Zdeněk Maryška

Naše milá, vznešená Paní svatého života, svatá Zdislavo!

Jak krásné, že přes staletí a vzálenost mezi zemí a nebem můžeme si sdělovat své radosti a starosti, že tak jako tehdy jsi byla při své vznešenosti všem dobrou paní a matkou, můžeme i dnes zažívat Tvou pomoc a dobrotu, kterou zvláště potřebují naše rodiny.

S radostí Ti chceme blahopřát k tomu, že Svatý otec Jan Pavel II. chrám svatého Vavřince, kde Tvé tělo čeká na slávu vzkříšení, povýšil na baziliku minor. Tato bazilika je pod Tvou ochranou, místem, kde mohou stále více rodiny čerpat milosti, aby byly malými bazilikami, církví v malém. Jak to ve svém kázání řekl provinciál P. Dominik Duka. Aby po Tvém vzoru, jako ve Tvé rodině, mohly růst děti, budoucnost církve a národa, zdravě a radostně k chvále Boží.

Svatá Zdislavo, Ty víš, že náš národ, zvláště náš kraj na severu Čech, kraj, který byl tvým domovem, potřebuje chrámy, místa milosti, kde by stále přebýval náš Pán ve svátosti. Ty vidíš, jak mnohé z nich potřebují pozvednutí z trosky a obnovu, jak často nemáme dost sil a možností spolupracovat na tomto díle...

Ty, která jsi v Jablonném pomáhala při stavbě chrámu nejen hmotně, ale i svy-

ma vlastníma rukama, pomáhej, prosíme, i nám.

Moc Tě prosíme za pomoc při obnově chrámu v našem smutně proslulém městě Terezíně. V tomto chrámu hledalo lidské utrpení sílu k přežití, sílu k transportům smrti v minulé válce...

Když pak přešlo tímto směrem čtyřicet let pouštní nevěry, kdy se žilo bez potřeby Boha, bez potřeby chrámu, chátřala střecha, narušovala se klenba, ubývalo i chrámů živých v srdcích, v rodinách...

Ale pak svatá Anežka přinesla svobodu!

I náš chrám mohl pocítit radost z nového pláště, z generální opravy věže, z pozlaceného kříže na věži, takže je krásnou dominantou náměstí. Světlo a jas vkročily i dovnitř, ale tam se obnova zastavila...

Vznešená Paní, Ty víš, že vzhledem k narušené klenbě nemůže být dokončena obnova a naše síly na to nestačí. Chrám je už rok uzavřen, nekoná se tu mše svatá, nemáme ve městě svatostánek. A těch, kteří mají snahu být malými chrámy Ducha, je tak málo.

Milá svatá Zdislavo, to je naše největší prosba, prosíme, přimluv se! Ať mohou v obnoveném chrámě našeho města zase růst rodiny a v nich malé baziliky k oslavě Boží pod ochranou Panny Marie, které jsme naše město zasvětili, na Tvou mocnou přimluvu.

Za Tvou přimluvu v naší záležitosti Ti děkují vděčné děti z Terezína

Marie Horníčková

Mezinárodní bohoslovecké setkání na Velehradě

Ve dnech 9. - 13. října jsme se zúčastnili zajímavého sympózia bohoslovců střední a východní Evropy na Velehradě. Přítomni byli bohoslovci z Olomouce, slovenských seminářů, z několika seminářů Polska a z ukrajinského Ivano-Frankovska. Tématem akce, kterou organizovalo Centro Aletti Olomouc - Řím ve spolupráci s Arcibiskupským seminářem Olomouc, byla „Modlitba a evangelizace“. Na osmdesát účastníků vyslechlo několik přínosných přednášek.

První referát belgického benediktinského opata, který vede komunitu, jež se modlí latinským i byzantským způsobem, zdůraznil především myšlenku, že Evropa není jen jakýsi projekt a pojem, nýbrž společenství mužů a žen, které Kristus miluje.

Profesor na Papežském východním ústavu (Orientalium) Marco Rupnik, původem Slovinec, analyzoval velmi trefně současného postmoderního člověka jako bytost, pro niž je nejdůležitější pocit na úkor racionality. Vyvodil z toho důsledky pro novou evangelizaci, o kterou se církev pokouší v tomto postmoderním světě. Hlásání církve se má zaměřit na vztah Boha k člověku a opačně a ne na vyučování pouhé

doktríny. Varoval církev před prokletím klerikalismu, který nepočítá s laiky v oblastech, kde mohou zastoupit kněze. Klerikalismus tak odvádí posvěcené služebníky církve od jejich nejvlastnějších úkolů tím, že je činí zdánlivě nepostradatelnými v záležitostech, kde by měli být nahrazeni. K prvořadým kněžským úkolům patří modlitba, studium, hlásání Božího slova, liturgie a svátosti.

Další půldenní program obstaral anglický kněz východního melchitského ritu, který se ve své přednášce zamýšlel nad pojmem a chápáním tajemství ve východní a západní tradici. Upozornil, že západní myšlení leckdy zužuje Boží tajemství na záhadu a není důvodem k adoraci, jak je tomu na Východě.

Posledním zahraničním hostem byl jezuita pracující v médiích. Vedle mnoha jiných myšlenek ve své přednášce řekl, že pro země s proticírkevní náladou je důležité, aby uměly vytěžit poučení i z negativních zpráv médií na adresu církve.

Duše celého velehradského podniku P. Pavel Ambros SJ zakončil cyklus přednášek pastoračními úvahami, z nichž bychom chtěli vzpomenout upozornění na nebezpečí spirituality nového věku

(New Age), proti které křesťané musí uchovat svou identitu. Nejvlastnějším jádrem křesťanství je pak osobní láskyplný vztah Boha k člověku.

Každý večer začínal společnou mší svatou, které předsedal vždy některý z hostů sympózia. Po bohoslužbě probíhal diskuzní program v přibližně osmičlenných skupinkách. O závěrech debat jsme druhý den referovali ostatním. Z těchto výsledků skupinové práce vzniklo Prohlášení bohoslovců střední a východní Evropy. Jeho ústřední myšlenkou je konstatování, že nejdůležitějším úkolem kněze současné doby je práce na vlastním posvěcení. Tímto způsobem bude schopen evangelizovat dnešní svět. Toto prohlášení bylo přečteno v neděli 13. října před pěti sty bohoslovci z již zmíněných seminářů, kteří také na tento den přijeli na Velehrad. Seznámili se s obsahem přednášek a duchem celého setkání. Věříme, že příští rok se uskuteční podobné setkání znovu a přinese další plody.

bohoslovci pražského semináře, účastníci sympózia

David Bouma, královehradecká diecéze

Michal Podzimek, litoměřická diecéze

Requiem v katedrále sv. Štěpána

Litoměřická katedrála sv. Štěpána byla ve středu 16. 10. 1996 večer svědkem mimořádné kulturní události. A nebylo divu, že byla naplněna až do posledního místa.

Na pořadu bylo Requiem Antonína Dvořáka, které pod taktovkou Martina Turnovského předvedly dva spojené pěvecké sbory - Pražský komorní sbor a Komorní sbor Českého rozhlasu. Orchestrální doprovod zajistil Český národní symfonický orchestr. Sólisté byli všichni ze zahraničí: Livia Aghová (soprán), Mechthild Georg (alt), Peter Svensson (tenor), Martin Blasius (bas).

Důvodem pro konání koncertu v tento den byla tragická událost, která se stala před 52 lety v Terezíně. Tehdy bylo tisíc pět set lidí deportováno z terezínského ghetta do Osvětimi, mezi nimi i skladatelé Gideon Klein, Hans Krása, Pavel Haas, Viktor Ullmann a řada dalších umělců různých oborů včetně Karla Ančerla. Z výše jmenovaných přežil pouze Karel Ančerl, který se po válce stal šéfdirigentem České filharmonie.

Nad koncertem převzali záštitu Václav Havel, prezident České republiky, a Roman Herzog, prezident Spolkové republiky Německo, což bylo velikou ctí pro všechny zúčastněné, ale především projevem úcty k lidem a umělcům, jimž toto Requiem bylo věnováno.

Dokladem vděčnosti za tento projev uznání obou nejvyšších představitelů byla i účast několika málo pozůstalých z rodin zesnulých umělců. Příbuzní přijeli z Prahy, Anglie a Izraele, aby se mohli uvedením Requiem zúčastnit.

Přítomna byla také skupina dalších obětí nacistického pronásledování Židů, kteří jen náhodou ušli smrti v plynových komorách v Osvětimi. Do dnešních dnů nosí na rukou vytetovaná vězeňská čísla...

Dirigent večerního koncertu Martin Turnovský ve svém zamyšlení vzpomíná: „Jestliže dnes stojím v katedrále v Litoměřicích, abych provedením Dvořákova Requiem uctil památku těch česko-židovských skladatelů, kteří 16. října 1944 odcházeli transportem z Terezína do Osvětimi, kde zahynuli, činím tak na památku členů mé vlastní rodiny a všech ostatních mužů, žen a dětí, které nestvůrný nacistický režim připravil o život.“

Existuje jen málo děl, jež by byla pro tento vzpomínkový koncert tak vhodná, jako Dvořákovo Requiem. Bohatost jeho invence, líbeznost, výrazová vřelost a něha, kterou je jeho hudba vrchovatě naplněna, překonávají v závěru díla lítost a smutek nad neúprosností smrti. Nechť je tento vzpomínkový koncert i mementem a varováním do budoucnosti! Již nikdy Terezín, Osvětim, Majdanky a jim podobné gulagy!“

Dvořákovo Requiem zanechalo ve všech posluchačích hluboký umělecký zážitek, který byl posílen i skutečností, že na každé chrámové lavici byly položeny bílé karafiáty se vzpomínkovou sužkou.

Requiem aeternam, dona eis, Domine.

Et lux parpetua luceat eis...
...cum sanctis tuis in aeternum,
quia pius es.

dr. Jan Horníček

Setkání v Sebranicích

Během každého roku zažijeme mnoho setkání s různými lidmi. Některá jsou náhodná, jiná plánovaná. A jedno takové jsme již posedmé prožili v úterý 1. 10. 1996.

Společně jsme před dvanácti lety zasedli do lavic v Litoměřicích, abychom se připravili ke službě na vinici Páně. Po svěcení v roce 1989 jsme se rozutekli po celé naší vlasti. Přesto nacházíme mnoho důvodů k tomu, abychom se opět sešli. Tentokrát jsme měli ročníkové setkání v Sebranicích u Litomyšle, kde nás hostila saleziánská fara.

Kolem desáté hodiny dopoledne jsme se sjeli z různých míst - od Plzně až po Žilinu, od Rumburka až po Znojmo. Společně jsme se na začátku informovali o těch, kteří nepřijeli a pak už tradičně každý z nás vyprávěl, jaké staros-

ti a radosti prožívá ve své farnosti nebo tam, kde jiným způsobem slouží církvi. Potom jsme při koncelebrované mši svaté v místním kostele svatého Mikuláše děkovali za to, co jsme společně během pěti let prožili v Litoměřicích, za naše spolužáky, profesory i všechny, kteří nás provázeli během našeho studia. Po obědě, který nám připomenul seminární kuchyni, jsme se dělili o další zážitky z pastorace.

Toto radostné setkání však rychle uteklo. Napříště jsme přijali pozvání k Šumperku a loučili se s tím, že vlastní setkání bude delší, abychom se stihli více podělit o zkušenosti s životem církve v jednotlivých diecézích naší vlasti.

Deo gratias

P.A.F.

Ve Zlíně zemřel P. Augustin Holík

„Jděte ve jménu Páně,“ řekl, udělal krok a... Došlo k zlomení vazu při pádu ze schodů? Byla to náhlá mozková příhoda? V každém případě krok do věčnosti - hned po ukončení mše svaté. Překročení hranice. To se stalo ve středu 18. září ve Zlíně. Ve středu pak zaplněný lukovský kostel, před oltářem bílá rakev a kolem padesát kněží, z velké části salesiánů, mezi nimi čtyři po sobě jdoucí inspektoři společenství sv. Jana Boska. Na lukovském hřbitově otevřela svou náruč země kněžského hrobu pod košatou borovicí. Rozloučení místních věřících vystřídal poděkování zástupce hned dvou diecézních biskupů. Litoměřic-

kého Mons. Koukla, děkujícího za práci v diecézi a královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška, vždyť v době jeho farářské služby v Trmicích byl otec Augustin Holík jeho kaplanem. A zde u hrobu jakoby doznívala odpověď sponsoriálního žalmu ze mše svaté v kostele: „Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých.“ Po doznění královského zpěvu k Matce Boží byl oslaven zakladatel salesiánů: Don Bosko, děti v náručí své skryj - když láska zmírá, zase nám ji vlij, nám v práci pomoz obnovit svět!“

P. Josef Helikar

Hořické pašije

První sobotu v měsíci září se farníci Chomutova vypravili na pouť na Svatou Horu. Zde se zúčastnili mše svaté, na které bylo přítomno mnoho lidí z celého okolí. Po ní chomutovská skupina pokračovala směrem na jižní Čechy, kde navštívila dvě známá poutní místa Kájov a Římov. V těchto malebných vesničkách, jejichž kostelíky mají dlouhou a krásnou historii, sahající v jednom případě do 15. století, se dozvěděli mnoho zajímavých věcí z úst místních farářů, kteří o svých působitích dokázali krásně povídat. A aby účast na pouti nebyla jen pasivní, zazpívali zde loreťanské a bavorské litanie. Přestože počasí nebylo ideální, nikdo neztratil dobrou náladu a za zpěvu mariánských písní se všichni poutníci přesunuli k Hořicím, kde očekávali vrchol celého dne. Účast na pašijových hrách.

Po příjezdu do Hořic zaujali všichni svá místa a s napětím očekávali začátek představení. O dramatizaci a provedení pašijových her se postaral místní ochotnický spolek, jehož tradice sahá do doby po druhé světové válce. Představení, kterého se poutníci zúčastnili, bylo posledním ze série, již tvořilo celkem sedm provedení. Bylo vidět, že herci nejsou začátečníci a že pašije předvedli již několikrát.

Nástup za doprovodu středověké hudby, která provázela celé představení, byl velice působivý. Pašijové hry svým obsahem vycházely z evangelijní předlohy. Začínaly Poslední večeří, kdy Ježíš proměňuje chléb a víno ve své Tělo a Krev a apoštolové ho ujišťují o věrnosti. Krásně vyzněla pasáž o tom, jak Ježíš vyzývá Jidáše, aby vykonal své poslání a Jidáš bojuje sám se sebou. Také další scéna - za-

(pokračování na str. 15)

Dušička měla jistě radost

Tak bych snad nejlépe nazvala malou příhodu, která se mi v posledních dnech stala.

Ale pěkně popořádku...

Jako malé děvče jsem často navštěvovala v naší malé uličce jednu moc hodnou paní. Byla to vlastně taková naše babička.

Trávila jsem u ní veškeré volné chvíle a naslouchala jejím vždy hezkému a poučnému vyprávění. Mimo jiného mi často vyprávěla o Vídni. Tam odešla ve svých sedmnácti letech sloužit z domova v Pošumaví. Ani tenkrát si snad neuvědomovala, ba ani já, že mně toto město čím dál více a více „přibližuje“. Já jsem si už tehdy umiňovala, že se podívám do míst, kde bydlela.

Toto velké přání se mi splnilo až letos - před pár týdny.

Spolu s manželem jsme vyjeli do Vídně k přátelům a já jsem toužila podívat se do Meidlingu. V této čtvrti „naše“ babička spolu se svým manželem a synem bydlela. Dům je již zbouraný, na jeho místě postaven nový. Ale co jsem našla z jejího vyprávění - skromný kostelíček. Samozřejmě, že jsem vstoupila, zavzpomínala a hlavně se po-

modlila za babičku, která mi do života dala tolik potřebného. Musím však dodat, že jsem si do Vídně vzala její poslední fotografii, kterou mi věnovala. Alespoň takto jsme byly spolu, když ne doopravdy. Ale co vlastně říkám a píši? Vždyť v myslích jsme určitě spolu stále. Vrátila jsem se tedy do bytu přátel a zjistila, že fotografii nemám. Co teď? Vrátila jsem se do kostelíčka, do míst, kde babička žila a procházela. A tu - na chodníku obrázek ležel. Co mne v tu chvíli napadlo? Jistě se dá tušit co. Jako by babička ještě alespoň na chvíli chtěla v Meidlingu zůstat. Já vím, zní to jako pohádka, ale cítila jsem potřebu výše uvedené řádky napsat a tak si připomenout krásná nenavratitelná léta s „mojí“ babičkou, kterou až do konce svého života nepřestanu mít ráda a onu fotografii mám opět na místě v pokoji. Nikdy nevytmízí z mé mysli nádherné, ale hlavně neopakovatelné chvíle, kdy jsme byly spolu. Škoda, že už je vše pryč. Snad se jednou zase setkáme. A za to se vroucně modlím.

Jana Juhaňáková

Zemřel P. Jan Netík

V Bečově u Mostu zemřel dne 6. října po ukončení nedělní mše svaté P. Jan Netík. Do dalšího kostela už nedošel. Za pět dní - v pátek 11. října o desáté hodině na kalvářském vršku nad Vtelnem v kostele sv. Kříže při pontifikální mši svaté litoměřického biskupa Msgr. Koukla se asi pětadvacet kněží z několika diecézí loučilo se svým spolu-bratrem Janem. Mlčenlivými ústy promlouval prostřednictvím kapitulního děkana o kněžské službě v letech nesvobody, kdy on sám asi po dvacet let coby mostecký archivář čekal na chvíli, kdy opět mohl veřejně přistoupit k oltáři. S apoštolem národů, písničím přátelským tónem list křesťanům do Filip, věděl, že máme svou vlast v nebi, a nyní se na zavolání Pána nad životem vrací domů. Po mši svaté za zpěvu Salve Regina klesala rakev do posvěcené země při zdi kostela Povýšení sv. Kříže.

P. Jan Netík se narodil 30. června 1930 v Brně, kněžské svěcení přijal 24. června 1952 a jako kněz působil v Ústí nad Labem, Křešicích, Písečnicku a Klášterci nad Ohří. Svoji kněžskou službu dovršil na Mostecku, především v Bečově, Vtelně a Českých Zlatnících.

P. Josef Helikar

V Teplicích se chystají na příchod dalších salesiánů

Farní obvod Teplice mají v duchovní správě salesiáni. Na teplickém děkanství působí v současné době celkem tři: P. Miroslav Maňásek, P. František Pospíšil a P. Ing. Jan Rob (všichni se píšou se zkratkou SDB za jménem).

Salesiáni na Teplicku

Přišli sem v roce 1990 díky dohodě jejich provinciála s otcem biskupem. Působili ve městě již krátce po roce 1968 a ještě dříve, po roce 1945 v Oseku u Duchcova. Zde v objektu opuštěného cisterciáckého kláštera fungovalo po válce učiliště pro salesiánské bohoslovce - seminář, kde byli vychováváni budoucí kněží. Bohoslovci tehdy pomáhali s pastorační i v okolních farnostech, především katechezí. Pak přichází duben 1950 a s ním i násilné vystěhování klášterů a internace řeholníků. Pro salesiány byl jako internační klášter určen právě Osek. Řeholníci zde byli drženi od dubna zhruba do září 1950, kdy byli všichni mladší deportováni do PTP. Do Teplic, respektive do Trnovan přicházejí salesiáni až v roce 1969, kdy je biskup Trochta, sám také salesián, povolal do diecéze. Trnovanská komunita však také neměla dlouhého trvání. S pokračující normalizací byla trnem v oku církevnímu tajemníkovi, a tak se řeholníci museli začátkem sedmdesátých let rozejít do různých farností jinde v diecézi.

Po změně poměrů v roce 1989 do Teplic přišel P. Miroslav Maňásek spolu s P. Petrem Němcem, který v současnosti působí na misiích v Bulharsku - vystřídal jej P. František Pospíšil. Na podzim roku 1990 přišel třetí kněz, P. Jan

Rob. Od začátku zde byl také asistent Pešata. Asistent je salesiánský bohoslovec, který přeruší studia - zpravidla na dva roky - a působí po tuto dobu v praktické pastorační v některé salesiánské komunitě. Asistentů se zde vystřídal více, v současné době ve farnosti již není žádný. V příštím roce se počítá s příchodem dalších dvou salesiánských kněží do Teplic.

Práce s mládeží - středisko

„Salesiánská farnost, to má být komunita alespoň kolem šesti lidí,“ říká otec Mirek. Tato kongregace se zaměřuje především na práci s mládeží po vzoru svého zakladatele Dona Boska. „Kdybychom neměli mládež kolem sebe, to bychom se necítili dobře,“ dodává k tomu otec Jan. Zájem řeholníků nepatří jen věřící mládeži, ale i té, která se

toulá po ulicích, bere drogy...

Od okresního úřadu dostali salesiáni před několika lety k dispozici půdní prostory v jednom domě ve městě na vybudování střediska mládeže. Středisko mládeže skutečně šest let úspěšně fungovalo a nabízelo možnost trávení volného času mladým lidem z celého města. Byl zde například stolní fotbal, ping-pong, počítače a další hry, kytarový kroužek, elektrotechnický kroužek a další. Toto vše pomáhali zajišťovat kromě salesiánů chlapi na civilní službě (celkem se jich zde vystřídal asi šest). Nyní okresní úřad rozhodl o vystěhování a odprodání objektu, čímž byla znemožněna další činnost střediska.

„Uvažujeme na příští rok s rekonstrukcí děkanství a pokud se podaří postavit na zahradě novou přízemní budovu, počítáme také s obnovením činnosti střediska mládeže,“

plánuje otec Mirek.

Pastorační situace farnosti

Mimo Teplic, kde jsou v provozu tři kostely, mají salesiáni na starosti další asi 4 vesnice v okolí města. Nejvíce lidí chodí do kostela v Trnovanech (část Teplic). Do děkanského kostela a kostela v Šanově chodí více lázeňští hosté a lidé z bezprostředního okolí těchto kostelů.

„Mládež se schází tady na děkanství jednou za týden, farní společenství se setkává jednou za čtrnáct dní,“ počítá otec Mirek. Farní společenství je setkání prakticky všech věkových skupin farníků. Na setkání není jen duchovní a společenský program, ale řeší se také praktické otázky chodu farnosti apod. Náboženství se vyučuje na dvou školách, otec Jan učí v lázeňské léčebně a učí

Teplictí salesiáni: zleva P. Miroslav Maňásek, P. Jan Rob a P. František Pospíšil

Nechybí smysl pro humor - kresba ze dveří pokoje P. Mirka

se také na faře. Kromě dětí z lázní v současné době chodí na náboženství asi 30 žáků. V okolních obcích probíhají katecheze pro jednotlivé děti (např. jako příprava k prvnímu svatému přijímání) po mši svaté. V Kostomlatech, které jsou spravovány také z Teplic, působí kněz-důchodce, kapucín P. Kindermann.

Laici pomáhají ve farnosti např. vedením účetnictví (Dr. Krutský), jáhen ing. Vraný asistuje při bohoslužbách a přes týden slouží v kostele v Šanově bohoslužby slova. Také jeden rok učil na biskupském gymnáziu v Bohosudově.

Křesťanské rodiny se v Teplicích scházely, ale v současné době toto setkávání nefunguje. Žijí zde však dvě rodiny salesiánských spolupracovníků (něco jako terciáři, třetí řád, u jiných řeholí), které například vedou skautský oddíl.

Ve farnosti také vychází již od roku 1991 Farní zpravodaj, který se včetně tisku kompletně vyrábí na faře a vychází v nákladu 300 - 400 výtisků měsíčně.

Technický stav farnosti

Barokizovaný děkanský kostel, postavený v roce 1700, je ve vcelku dobrém stavu. V minulých letech prošel náročnou opravou. Po odbourání přistaveného domu a vybu-

dování hloubkové kanalizace tehdy praskl. Musela být provedena injekce, oprava střechy a stahování, aby byl znovu staticky zajištěn. V dobrém stavu je také kostel v Trnovanech, pocházející ze začátku tohoto století. V ostatních kostelech se provádějí menší opravy tak, jak stačí finance. Na zásadnější větší rekonstrukce zatím nejsou prostředky.

Hlavní úkol - nabídnout mládeži dobrou zábavu

Jako největší problém vidí salesiáni otázku, jak získat mládež. „Zdejší terén je někdy opravdu vzdálený křesťanství,“ konstatuje otec Jan. „Mládež tady v Teplicích se více setkává s těmi špatnými věcmi - kriminalita, drogy ...“, doplňuje P. Mirek. „Jako svůj úkol vidíme nabídnout této mládeži něco jiného, lepšího.“ Salesiáni se podílejí také na činnosti diecézního centra mládeže, přípravě akcí pro mládež z celé diecéze. Mimo to organizují prázdninové „chaloupky“ pro děti. Poslední akcí, kterou připravila teplická mládež, bylo říjnové diecézní setkání mládeže, které proběhlo v kulturním domě v Teplicích.

Připravil L. Růta

Osecký klášter oslavil 800 let svého trvání

Hlavního dne oslav - neděle 6. října 1996 se zúčastnil pražský arcibiskup Miloslav kardinál Vlk, litoměřický biskup Josef Koukl, generální opat cisterciáckého řádu Maurus Esteva, ministr kultury ČR J. Talíř a mnoho dalších hostů z domova i ze zahraničí.

Vítejte, věrní Čechové

Těmito slovy přivítal v sobotu 28. září otec kanovník Alexej Baláž účastníky večerní poutní mše svaté v kostele sv. Václava v Srbské Kamenici. Upozornil na skutečnost, že ve zlomových situacích našeho národa jsme schopni shromáždit se pod jeho sochou na Václavském náměstí. Bylo tomu v r. 1938, 1968 i 1989. Když nám však otrne, na svatého Václava zapomínáme.

Dal jsem v duchu otci kanovníkovi za pravdu, i když jsem věděl, že za týden za svatým Václavem pojedou děti a katecheté z mladoboleslavského vikariátu, že se k nám připojí děti z Volfartic na Českolipsku se svou katechetkou. Nebylo nás mnoho. Skutečnost, že k chrámu Panny Marie ve Staré Boleslavi jdou děti z Bukovna, z mělnického Vtelna, ze Mšena, z Mladé Boleslavi a z Volfartic však byla povzbuzující.

Svatý Václave, na vesnicích, v městečkách i v městech ještě žijí věrní Čechové. Jejich děti přijely na památná místa tak, jako jejich předkové před desítkami let.

Děti poznaly, že nejsou osamoceny. Mají zatím neznámé kamarády blízko i v dále svého bydliště. Poznaly, že všichni umějí zpívat svatováclavský chorál, ale také hrát vybiženou.

Chlapci chodí ministrovat, ale také umějí závodit. Všichni se umějí modlit, ale také hrát různé hry. Umějí se svářit, zda zasažený je vybitý nebo ne.

Poutí za svatým Václavem je do jejich duší zaséváno semeno věrnosti. Vždyť někteří z nich byli na pouti již potřetí. „Silní se rodí pouze z věrnosti. Není možné být věrný na jedné straně a na druhé ne. Věrný člověk je vždycky věrný,“ píše Antoine de Saint-Exupéry ve své Citadele. Na věrnost sv. Václavu bude navazovat věrnost svému přesvědčení, svému zaměstnání,

své dívce, či chlapci, své ženě či muži, své vlasti a především Bohu. Semeno věrnosti už dva roky klíčí na našem vyučování. Končíme ho modlitbou a pak se zvedají ruce. To děti se hlásí, aby mohly zvolat: „Svatý Václave,“ a my všichni odpovídáme: „Nedej zahynouti nám ni budoucím“. Když zapomenou já, děti určitě nezapomenou.

Své putování za svatým Václavem jsme začali účastí na mši svaté v kostele Panny Marie. Ještě před bohoslužbou přišli za mnou tři chlapci: „Můžeme jít ministrovat?“ Měl jsem z nich opět jako loni radost. Ač v jiném prostředí, nenechali kněze u oltáře samotného.

Po mši svaté poutníci uctívali za zpěvu písně „K nebesům dnes zaleť písní“ palladium země české. Ještě čekal zástup věřících a zpívala se poslední sloka. Rychle jsem z batohu vytáhl lístky s písničkou „Matičko Boží, obětuj“. Potom už zpívaly jen děti. Po skončení zpěvu se stalo to, co nikdo nečekal. Kostelem se ozval potlesk. Díky Vám poutníci - povzbudili jste je.

V kryptě kostela sv. Václava nám otec kanovník Antonín Šesták vyprávěl o životě velkého světce. Potom jsme postáli v místech, kde svatý Václav skonal. Jeho památku uctila děvčata střídavou recitací básně kněze Václava Zemka „Svatý Václave“. Všichni jsme zazpívali píseň „Otče náš, vyslyš nás“, první sloku Svatováclavského chorálu a národní hymnu.

Po obědě jsme se věnovali závodům, soutěžím a vybiženě. Než přijel vlak, udělali jsem před nádražím kruh. Ruce, které před chvílí v zápalu boje házely míčem se spojily k modlitbě i k odpuštění. Potomci věrných Čechů se na rozloučenou modlili „Otče náš“.

František Němeček

Taxa za zabití

Dne 9. 9. 1996 jsem byla přeložena ve velmi vážném stavu na gynekologické oddělení do Liberce.

Po přijetí jsem musela nějakou dobu čekat na lékaře. V této době přicházely na řadu mladé ženy... - některé byly smutné, jiné plně uspokojení a elánu. Každá z nich předala sestře při přijetí několik lékařských nálezů a na všech byla na vrchu zaplacená složanka - že tedy tímto zaplacením je ukončen jeden lidský nenarozený život - taxa za zabití.

Každá žena obdržela klíč k šatně.

Zvláště mě zaujal jeden otec s velmi mladým děvčetem - dvě, vlastně tři, živé bytosti! Děvče bylo zcela zdrcené a smutné, jistě si byla plně vědoma, za jakým účelem ji sem otec přivedl a za co onu složanku zaplatil!

Zatím ještě tato mladistvá nesla nenarozený život pod srdcem, jak asi došlo k jeho početí? Bylo to z lásky? Pochybuji, že se jednalo o znásilnění. Proč to malé tak bezohledně odsoudili, proč nemohlo spatřit slunce světa, proč otec děvčete se tak krutě zachoval ke svému vnoučeti, co mu udělalo? I tato jeho dcera musela do převlékárny...

Jakmile zmizela z dohledu, řekla sestra otci, že si bude moci pro ni přijet asi tak okolo 13,30 hodin, pokud všechno dopadne dobře. Tato slova otce velmi rozlítla. - Co to znamená, „když všechno dobře dopadne“ - křičel. Ale lékař zmizel v nejbližších dveřích a nechal otcovu otázku znít do prázdna, aniž se mu na

ni dostalo odpovědi. Otec se stal ještě zlostnějším, ale i nejistým. Patrně až teď mu došlo, že by taky nemuselo „vše dobře dopadnout“ pro jeho dceru, že ji tím, že ji sem přivedl, vystavil možná velkému riziku, i pro její život. Musela ho probudit až ona osudná slova „když všechno dobře dopadne“! Co se všechno může skrývat za oním jednoduchým slovem „když“? Mohlo by to tedy také dopadnout špatně? Negativně pro jeho dceru?

Odsouzeno přece bylo to malé, nenarozené, které žádnému člověku dosud neublížilo, nebylo mu dopřáno spatřit světlo světa, pocítil teplo slunce a osvěžující vánek v horkém dnu - tak, docela jednoduše se u nás dá koupit smrt, prostě se zaplatí složanka - a je to!

Otce probudila k vědomí ona osudná slova sestry, ale co když děvče nesouhlasilo s jednáním otce, ale prostě ještě nebylo plnoleté a slovo hlavy rodiny platilo...

Velice mě dojala tato scéna, která se v malém okamžiku odehrála a dala mi zamyslet se nad tím, kolik se asi takových scén odehraje denně v našem státě, případně na celém světě.

Ale všichni zúčastnění by se měli rozmyslet včas, než bezohledně zabijí nenarozený život.

Alžběta Nováková
t. č. gynekologické oddělení
nemocnice Liberec

Mše svatá

Bohoslužba oběti

Po skončení přímluv připraví ministranti oltář. Do středu rozprostou korporál, k jeho levé straně položí kalich. Na levou stranu oltáře umístí librista pult s misálem a mikrofon. Pravá strana je volná, aby mohl akolyta podávat konvičky s vínem a vodou knězi do pravé ruky.

První část bohoslužby oběti je příprava darů. Ty jsou přinášeny k oltáři věřícími, čímž vyjadujeme, že mše svatá je společná oběť nás všech, nikoli pouze kněze, ke které ostatní přihlížejí. Během přípravy darů nalije kněz do kalicha víno a trochu vody. Po té si „omyje“ ruce při obřadu lavabo - ministrant mu nalije na prsty vodu z konvičky a podá ručníček (také tzv. lavabo) na osušení prstů. Závěrem přípravy je modlitba nad dary.

Eucharistická modlitba je začátek vrcholu slavení eucharistie. Začíná prefací, jejíž znění se mění podle liturgické doby, slavnosti nebo svátku. Preface je zakončena voláním celého společenství: „Svatý, svatý, svatý...“ (sanctus). Poslední částí eucharistické modlitby je vlastní eucharistická modlitba (tzv. anafora). V misálu jsou uvedeny čtyři různé texty, první se nazývá Římský kánon.

Následující část mše - přijímání - slouží jako příprava k přijetí Kristova Těla ve vlastním svatém přijímání. Začíná společnou modlitbou Páně, pokračuje pozdravením pokoje. To vyjadřuje vzájemné odpuštění, jednotu a lásku, a tak nás připravuje pro eucharistickou hostinu.

V další části - lámání chleba - kněz vezme hostii, za zvuku zpěvu Beránku Boží (Agnus Dei) ji láme nad patenou a vypouští malý úlomek do kalicha. Tím opakuje Kristův čin z Poslední večeře na znamení, že všichni, kdo jedí z jednoho chleba, jsou v Kristu jedno Tělo.

Následuje vrchol bohoslužby oběti a zároveň celé mše svaté - sv. přijímání. Kněz podává věřícím chléb proměněný v Tělo Kristovo. Při určitých příležitostech lze podávat i pod obojí způsobou. Během přijímání se zpívá vhodná píseň. Někdy zpívá-li se, přečte se před podáváním

antifona k přijímání z misálu.

Po skončení přijímání kněz na rohu oltáře nebo na pomocném stolku očistí použité liturgické nádoby. Za tímto účelem přinese ministrant konvičku s vodou. Nádoby se též mohou nechat vhodně přikryté a očistit až po propuštění lidu.

Poslední částí bohoslužby oběti je modlitba po přijímání, ve které prosíme o užitek z přijaté svátosti.

Ministrantské služby

- služba turiferáře a navikuláře

Při významnějších příležitostech používáme při mši kadidlo. K tomu jsou potřeba dva ministranti - jeden z nich nosí kadidelnici (navikulář), druhý loďku (turiferář). Tito ministranti chodí vždy společně - navikulář nalevo od turiferáře, aby kněz mohl kadidlo lépe nasypávat.

Jejich služba spočívá v tomto:

- Před mší zapálí uhlí v kadidelnici a přistoupí ke knězi, aby z loďky nasypal kadidlo.

- K oltáři jdou v čele průvodu. Nikdy nepoklekají. Když kněz políbí oltář, podá mu turiferář kadidelnici, aby mohl oltář také okouřit. Pak odejdou oba ministranti do sakristie. Měli by se zde starat také o to, aby uhlí nevyhaslo.

- Po žalmu (je-li pouze jedno čtení) nebo po druhém čtení přijdou k sedesu a kněz nasype do kadidelnice kadidlo. Potom jdou v průvodu společně s ceroferáři a jáhnem nebo knězem k ambonu. Tam se rozestoupí tak, aby byl turiferář po pravici toho, kdo čte evangelium. Po slovech: „Slova svatého evangelia podle ...“ mu podá kadidelnici k okouření evangelia. Poté stojí v blízkosti ambonu a po skončení evangelia se odeberou do sakristie.

- Když kněz převezme dary od věřících, přichází turiferář s navikulářem k pravé straně oltáře. Po modlitbě kněze nad kalichem k němu přijdou, aby nasypal kadidlo. Kněz okouří dary a oltář. Je-li přítomen jáhen, předá mu kněz kadidelnici a ten ho okouří, pak jde okouřit lid, maje po boku turiferáře a navikuláře. Potom jim předá kadidelnici a ti se odeberou do

sakristie. Není-li jáhen přítomen, provede tyto úkoly turiferář sám.

- Na okouřování při proměňování přijdou, jakmile kněz během kánonu vkládá ruce nad kalich a misku s hostiemi. Kleknou si doprostřed před oltář a při pozdvihování velké hostie a potom kalicha je okouří (kadidlo si do sakristie nasypali už v sakristii). Po slovech Tajemství víry oba povstanou a odejdou do sakristie. Tím je jejich úkol splněn.

Malý slovník liturgických pojmů

Homilie - kázání, promluva, součást bohoslužby slova

Hostie - bílý nekvašený chléb ze pšeničné mouky, který se v podobě oplatky proměňuje

Humerál - čtyřhranný plátěný šátek opatřený dvěma tkanicemi, kněz si ho obléká kolem krku a na ramena pod albu

Chorál - liturgický jednohlasný zpěv, převážně latinský

Incenzace - okouřování kadidlem

Zkus odpovědět

1. Kdo je autorem nejvíce epištol?

- a) sv. Petr
- b) sv. Pavel
- c) sv. Juda

2. Kolik je v misálu uvedeno eucharistických modliteb?

- a) 4
- b) 3
- c) 5

3. Jaká slavnost se slaví 1. listopadu?

- a) Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- b) Den svatých mučedníků
- c) Všichni svatí

Řešení: 1b, 2a, 3c

-íž-

Na co se můžeme těšit

Pozemský život křesťana je velmi ovlivňován tím, jak se těší na nebe, tj. život s Bohem a s ostatními spasenými lidmi po Kristově druhém příchodu. Hlavní blažeností člověka bude sám trojjediný Bůh. Zastavme se ale u druhotné blaženosti: u lidí. Sdílení lidí navzájem bude dokonalé, plně lidské duchovně i tělesně. Samozřejmě každý s každým, protože církev je jedno tělo. Intenzita konkrétních vztahů bude však záviset na velikosti lásky a touhy na zemi. Můžeme se reálně těšit, že v nebi bude naplněna (i převýšena) každá naše touha po konkrétním druhém člověku nebo lidech, tedy i taková, která zde na zemi (jistěže jen částečně) nebyla, nebo nikdy nebude z různých příčin naplněna. Toto vědomí nás může v každém životním stavu nebo údělu posilovat k hrdinství i k vytrvalé naději.

Když současní teologové píšou o zmrtyvýchvstání Krista, upozorňují, že není návratem k dřívějšímu pozemskému životu jako při vzkříšení syna vdovy z Nainu

nebo Lazara, existuje podstatný rozdíl mezi zmrtyvýchvstáním Krista a mezi těmi vzkříšeními, která Ježíš uskutečňoval za svého pozemského života (Lk 7, 11-16; 8, 53-55; Jan 11, 1-44). Zprávy o Ježíšových zjeveních dokazují současně totožnost Krista s historickým Ježíšem (Lk 24, 39-40; Jan 20, 20.27) i nový způsob existence, v němž je jeho tělesné bytí oslaveno. Tělo Kristovo se nepřetvořilo v ducha, ale začalo mít účast na vlastnostech Ducha Božího (1 Kor 15, 44-45). A co nás čeká? „On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.“ (Flp 3, 21). „Tak je to i se zmrtyvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjivé, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní.“ (1 Kor 15, 42-44).

Jaké budou mít tedy vlastnosti naše vzkříšená těla? Scholastická teologie uvádí

tyto vlastnosti vzkříšených těl spravedlivých: A) Neschopnost utrpení, život bez utrpení, nemoci, smrti. Tělo bude dokonale podřízeno duši. B) Jemnost, duchovnost, která však nesmí být chápána jako proměnění těla v duchovní bytost (srv. Lk 24, 39). C) Pohyblivost, schopnost těla uposlechnout ducha při svých pohybech s největší lehkostí a rychlostí (uvažuj o jiném času a prostoru, než jak je známe). D) Jasnost, oproštění ode všeho nevzhledného a naplnění krásou a leskem. „Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce.“ (Mt 13, 43). Vnitřní důvod proměnění spočívá v proudění slávy oslavné duše na tělo. Stupeň proměnění těla bude různý a bude odpovídat stupni jasnosti duše. Bude zachován rozdíl pohlaví, vzkříšená těla mají být v mladistvém dospělém věku. Není to nádherné?

P. ThLic. Petr Kubíček

Křesťan před volbami

Již za několik dní, 17. listopadu, oslavi Česká republika 7 let života v demokracii. Ani po sedmi letech není česká politická scéna stabilní a prostá nejrůznějších zvratů. Každý zodpovědný člověk si klade otázku, jak může tento stav v rámci svých možností změnit. Křesťana k této, zodpovědnosti vyzývá i nový Katechismus katolické církve, který v § 1913 výslovně uvádí: „Participace je dobrovolné a velkodušné zapojení osoby do sociálního dění. Je nutné, aby se všichni - každý podle místa, které zaujímá, a úlohy, kterou zastává - podíleli na vzestupu obecného blaha. Tato povinnost je zakořeněna v důstojnosti lidské osoby.“

Nabádá-li křesťana dokonce i jeho víra k participaci, musí se ptát, jaké je jeho místo a jeho role ve společenském dění. Ne každý má totiž osobní

a společenské předpoklady k výrazné společenské angažovanosti a své místo v životě vidí jinde - ve službě církvi, rodině, náročnému povolání a podobně. Křesťan žijící v demokratickém státě má však možnost vyjádřit se k veřejným záležitostem formou, která jej nijak neomezí ve výkonu jeho životního poslání, dává mu však právo dění okolo sebe ovlivnit způsobem, jenž není nijak zanedbatelný - totiž hlasováním ve svobodných volbách.

Katolická církev je, pod vlivem své dvoutisícileté zkušenosti, zcela nadnárodní a univerzální také v tom smyslu, že se neváže na žádnou politickou formu či zřízení. Církev k tomu uvádí (catechismus § 1922), že „rozmanitost politických zřízení je oprávněná pod podmínkou, že přispívají k blahu společnosti“. Přestože Církev, jak již bylo zmíněno, nepreferuje žádné po-

litické zřízení, vyjádřil II. vatikánský koncil takto svůj vztah k demokracii: „Zaslouží chválu, jak některé národy umožňují co největší účast občanů na řízení veřejných záležitostí v opravdové svobodě.“ (II. vatikánský koncil, GS 31)

Má-li křesťan skutečně tuto možnost, kterou za vysoce pozitivní označují i významné církevní autority, neměla by zůstat nevyužita. Nejbližší možnosti jsou mu blízkí se senátní volby. Okolo nich bylo naděláno již tolik "humbuku", že se pod záplavou nejrůznějších proklamací téměř ztrácí jádro věci, že totiž Senát zaujímá v politickém systému České republiky důležité místo. Poslanecká sněmovna by se měla soustředit na běžnou politiku, výkonnost a na jednotlivé cíle a zájmy politických stran, zatímco Senát by představoval jiné hledisko a pohled

sněmovny by vyvažoval obecným přístupem. Odlišnost volebního systému, větší vazba senátora na voliče v menším volebním obvodu a personální charakter volby by měly přinést méně stranictví a více osobností. Postupná obměna Senátu způsobuje, že jako celek nikdy nepřestává existovat. Je tedy kontinuální, může vyvažovat povolební excesy i předvolební slabost dolní komory. Protože je navíc nerozpustitelný, brání politickým zvrátům a ohrožením ústavy a v případě ústavní krize je možné rozpustit poslaneckou sněmovnu a provádět nutnou legislativu. Asi nejdůležitější jsou pravomoci Senátu v legislativním procesu. Každý zákon schválený poslaneckou sněmovnou je postoupen do Senátu, který jej může projednávat, případně vrátit. Role Senátu v zákonodárném procesu je jistě přínosem, tato druhá kontrola se musí na kvalitě postkomunistické, nutně rychlokvašené legislativy odrazit.

Aktivní účast v senátních volbách tedy znamená přijetí podílu zodpovědnosti za vývoj své země a podílu na vzniku instituce, která ma stabilizovat naši politickou scénu. Přijetí každé zodpovědnosti vyžaduje především zodpovědný přístup. Rozhodování křesťana o dalších senátních kandidátech by pak měla probíhat v duchu doporučení katechismu (§ 1916), který říká, že „participace všech na uskutečňování obecného blaha vyžaduje, jako každá mravní povinnost, neustále obnovované obrácení společenských spolutčinitelů.“ Jen tak lze dostát výzvě II. vatikánského koncilu, který vyzývá, že „je třeba podporovat instituce, které slouží ke zlepšení životních podmínek lidí.“

*Bc. Jan Šmíd
katedra politologie FSV UK*

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad Pan doktor Tkadlčík a Stráž n.N. (Zdislava č. 11/96)

Se zájmem si kupuji v našem kostele Váš měsíčník a přeji mu i Vám osobně a celé redakční radě hodně zdraví.

Vždy mě potěší, když vidím, že se rozvíjí něco dobrého a potřebného. Naopak mě mrzí, když se na světlo Boží a do našeho povědomí dostává nějaká nepřesnost, nějaké klišé - prostě něco nedokonalého, ač to není zapotřebí.

V tom smyslu bych k článku **Pan doktor Tkadlčík a Stráž nad Nisou**, který je uveřejněn na 5. straně 11. čísla Zdislavy a signován značkou -ne-, rád dodal několik upřesňujících skutečností, které podkládám nejen svou pamětí, ale i přiloženou kopií dopisu z Biskupské konsistoře v Litoměřicích ze dne 13. 12. 1974.

Podle uvedeného dokladu byl Dr. Tkadlčík uveden na faru ve Stráži nad Nisou dne 5. 5. 1950 - tedy po obsazení kláštera kapucínů v Liberci příslušníky StB a odvezení kapucínů do internace.

Důstojný otec František Jan Bubeník byl představeným kláštera OFM Cap., řádovým jménem

Jan Nepomuk. Kapucíni tedy spravovali farnost ve Stráži nad Nisou od r. 1948. Farnost Mníšek spravovali od prosince 1945 a Údolí sv. Kryštofa (jak se dříve Kryštofovo údolí jmenovalo) od září r. 1947. Tedy konstatování, že mezitím bohoslužby zajišťovali liberečtí kněží je do-

sti nepřesné. Jak by to také stihli, byli pouze tři. Ludvík Němec, rada Holfeld, kaplan Vater - poslední dva jmenovaní byli Němci.

O kapucínech v Liberci se, myslím, sluší mluvit i psát. Udělali zde velký kus práce a soustředili kolem sebe nadšené věřící i v uvedených obcích, nejenom v Liberci. Paní Ivana Zajícová si na ně také pamatuje. Byli tři kněží: P. Jan, P. Norbert a P. Bonfil (později další) a frater Rafael. Farníci je nechtěli StB vydat a drželi u kláštera stráž. Potom je hojně v internaci navštěvovali.

Nebyl pravdivý ani televizní šot odvysílaný v loňském roce z púlnoční mše sv. v Kryštofově údolí. Není pravda, že od konce války tam púlnoční mše svatá nebyla sloužena. Všechny tři, a to v r. 1947, 1948 a 1949 jsem se zúčastnil. Pater Jan je za každého počasí zvládal na motorce. I v Mníšku.

Škoda, že se dají historické skutečnosti a zářné příklady opravdové pastorace tak lehce přejít - prostě vynechat. Ti, kteří se tehdy obětovali, si to nezaslouží.

Jan Olša

Pozn. red.: Za historické nepřesnosti v článku se omlouváme. Bohužel, redakce nemá možnost příspěvky tohoto typu před otištěním prověřovat z hlediska historické přesnosti. Přesto se vynasnažíme, abychom se podobných chyb do budoucna vyvarovali.

Hořické pašije

(dokončení ze str. 9)

tčení Ježíše - byla dramaticky velmi dobře zpracována. Zajímavé bylo, jak Ježíš vstupuje do sídla velerady, která se vnitřně rozpoltila neshodami, jež tam panovaly. Rada se rozděluje a část jejích členů odchází. Události od jednání velerady až k ukřižování se seběhly rychle, některé detaily mohly být možná více zdůrazněny. Samotné ukřižování však bylo podáno velice sugestivně a scéna, kdy Ježíš visí nad hlavami všech, musela uchvátit každého.

Následujícího dne šly ženy ke hrobu, aby nabalzamovaly tělo, a protože hrob

byl prázdný, nastal všeobecný zmatek. Do něho vstoupil zvucným hlasem vzkříšený Ježíš, jenž uklidnil všechny přítomné. Potom se před jejich zraky vznesl do nebe. Závěrem zaněl již jen potlesk, který byl odměnou pro zkřehlé herce.

Příběh je lehce pochopitelný i pro ty, kteří nevědí nic o Ježíšově životě. Vřele představení doporučuji také lidem, kteří se o tento druh umění nezajímají, neboť toto provedení uchvátí i diváka divadelně nevzdělaného.

Jan Šobář

Všem manželům a rodičům naší diecéze!

Chcete se zase sejit se svými přáteli a známými?

Chcete prožít aspoň jednu sobotu před Boží tváří v zamyšlení nad svým manželstvím a rodinou? Chcete zase obnovit svůj manželský život?

Přijďte tedy, prosíme,

v sobotu dne 9. listopadu 1996 do Litoměřic na

diecézní setkání manželů a rodičů

Hlavní náplní celého dne budou slova P. Bernarda Říského OFM, který má velké zkušenosti v pastoraaci manželů a rodičů.

Prosíme zároveň vaše babičky a dědečky nebo známé, aby si na den vzali na starosti vaše děti, abyste mohli prožít opravdu klidný den. Účast vašich dětí není tentokrát možná.

Setkání začíná v 9,30 v městském divadle K. H. Máchy v Litoměřicích. Konec bude podle situace asi v 17,00 hodin. Jídlo z vlastních zdrojů, čaj bude zajištěn, pravděpodobně i bufet v divadle.

Při setkání bude možnost zakoupit si současnou křesťanskou literaturu nebo kazety.

Na setkání můžete získat i další informace o letních Manželských setkáních, tak jak jste o nich četli v naší Zdislavě. Vyměníme si zkušenosti a potěšíme se navzájem.

Centrum pro rodinu Liberec